

TRENTON LEE STEWART

TAJEMNÉ BRATŘSTVO

PANA BENEDIKTA A NEBEZPEČNÁ VÝPRAVA

napsal Trenton Lee Stewart

ilustrovala Diana Sudykaová

BRIO

Text copyright © Trenton Lee Stewart 2008

Illustrations copyright © Carson Ellis 2008

Translation © Petr Štádler 2014

Czech edition © Nakladatelství Slovart 2014

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
uložena ve vyhledávacím systému či šířena jiným způsobem – elektronicky,
mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak –
bez předchozího písemného svolení majitelů autorských práv.

ISBN 978-80-7391-765-4

Pro Fletchera
T. L. S.

Poděkování

Rád bych poděkoval četným přátelům a členům rodiny, kteří mě podporovali při práci (dostalo se mi štěstí v podobě vynikajících neoficiálních reklamních a nakladatelských agentů), ale také knihkupcům, knihovníkům, učitelům a zejména čtenářům, u nichž se Bratrstvo setkala s tak vřelým ohlasem. Chtěl bych také vyzdvihnout několik jedinců, kteří mají na této knize obzvlášť nedocenitelný podíl: mé díky patří Paulu Galvinovi za *Iberské dobrodružství*, Tracie Stewartové za *Tajemství Holanďanů*, Kenovi a Marianne Estesovým za *Přízeň a želvu krabičnou* a všem na patnáctém podlaží – za všechno ostatní a ještě mnohem víc.

Obsah

<i>Dopisy od citronové šťávy a klíče od nudy</i>	<i>9</i>
<i>Nepřečtené varování</i>	<i>25</i>
<i>Za sklem aneb Okna místo zrcadel</i>	<i>40</i>
<i>Bratrstvo se znovu schází</i>	<i>53</i>
<i>Výprava začíná</i>	<i>68</i>
<i>Polopravdy a podvody</i>	<i>84</i>
<i>Ropušáci, piráti a technické potíže</i>	<i>98</i>
<i>O čem svědčí počasí</i>	<i>120</i>
<i>Kam dál, na co si kdo vzpomněl a kdo co komu dluží</i>	<i>137</i>
<i>Stará čarodějnice, podezřelý dar a svízel na hradě</i>	<i>149</i>
<i>Lámaná domluva a chytré převleky</i>	<i>167</i>
<i>Sliby a chvíle oddechu</i>	<i>183</i>
<i>Svědectví o soumracnících</i>	<i>197</i>
<i>Telefonát, peníze a osudová obálka</i>	<i>216</i>
<i>Konečně dostižení</i>	<i>233</i>
<i>Zajatec z loděnice</i>	<i>248</i>
<i>Povede vás vítě</i>	<i>265</i>

<i>Soumrak před západem slunce</i>	278
<i>Hlídky na síle</i>	295
<i>Příjemné sny a další falešné útěchy</i>	304
<i>Pandočina skříňka aneb Co by radši mělo zůstat zavřené . .</i>	318
<i>Pat v křytu</i>	336
<i>Jeskyňe na vrcholku hory</i>	348
<i>Staří přátelé a noví nepřátelé</i>	368
<i>Co září do tmy</i>	393
<i>Omluvy, vysvětlení a názory ze všech nejmilejší</i>	408

Jednoho jasného zářiového rána, když se většina dětí jeho věku mořila ve škole se zlomky a desetinnými čárkami, se chlapec jménem Renek Maldun ubíral po prašné cestě. Renek vypadal jako každý druhý kluk – vlasy a oči měl hnědé jako každý druhý kluk, nohy dlouhé jako každý druhý kluk, nos stejně daleko od uší jako každý druhý kluk a tak dále – a kráčel úplně sám. Až na sokola vznášejícího se vysoko nad cestou a několik nenápadných vlhoveců v polích po obou stranách byl Renek jediný živý tvor široko daleko.

Přihlížejícímu klidně mohlo připadat, že se Renek ztratil daleko od domova, a vlastně by měl zpola pravdu. Alespoň Renkovi ta představa, že by to někdo napůl trefil, připadala vtipná – zrovna totiž dospěl k názoru, že právě půlky nejlépe vystihují jeho momentální situaci: nacházel se půl dne jízdy od předměstí Kamenice, kde žil, půl kilometru od nejbližšího městečka a podle muže, kterého se ptal na cestu, mu půl kilometru zbývalo i do cíle. Nejpodstatnější však bylo, že naposledy před půl rokem viděl své tři nejbližší přátele.

Renek zamžoural do slunce. Nedaleko před ním se polňačka zdvihala do strmého kopce, přesně jak to popisoval muž ve městě. Za kopcem měl Renek natrefit na statek. A na statku najde Katku Nemráčkovou.

Renek přidal do kroku, až se mu pod nohama vířil prach. Ta představa, že Katku už co nevidět spatří! A Brčka – že nejpozději večer dorazí i Brčko! A zítra všichni odjedou do Kamenice, kde se shledají..., no, kde se shledají s Konstancí Kontrovou, ale to bylo taky fajn. I pomyšlení na to, jak ho Konstance uráží v rýmovaných dvojverších, Renka naplňovalo radostí. Tohle geniální škrvně možná bylo samorostlý drzoun, jenže Konstance zároveň patřila k těm několika málo lidem na světě, které Renek mohl považovat za skutečné kamarády. Konstance, Katka a Brčko pro něj byli jako rodina. Sice je poznal teprve před rokem, na tom však nezáleželo. Jejich přátelství se zrodilo za mimořádných okolností.

Renek se dal do běhu.

Těšil se, nemohl si pomoci. O několik minut později už stál na hřebeni kopce, ruce na kolenou a funěl jako štěně. Musel se sám sobě zasmát. Přece jen nebyl Katka, která by nejspíš mohla běžet až z města a stejně by se nezapotila. (Ostatně by to nejspíš zvládla

i po rukou.) Renkovo nadání nemělo ráz tělesný – i po téhle stránce na tom byl jako každý druhý –, takže když si teď prohlížel statek, který se před ním rozprostíral, lapal přitom po dechu a musel si stírat pot z čela.

Tak takhle vypadal Katčín domov: skromná obytná budova a stodola, obě čerstvě natřené, na dvoře starý nákladák, dále maličký bílý kurník, ohrádka, v níž pobíhaly ovce a kozy, a za ní zvláště pastviny. Za cestou, naproti budovám, se rozkládal sad. Několik stromů mělo větve poseté macatými červenými jablky, většina plodů však nedozrála a byla sotva vidět. Statek ještě vyžaduje notný kus práce, psala Katka v jednom dopise – což bylo téměř *vše*, co kdy psala. Katčiny dopisy se nedaly označit zrovna za upovídané, zato za radostné ano. Vlastně až příliš radostné. V Renkovi občas vyvolávaly dojem, jako by se po kamarádech stýskalo jen jemu.

Ve chvíli, kdy se Renek pustil z kopce, zazněl dole mezi hospodářskými staveními zvon. Renek se s nadějí rozhlížel, jestli někde nezahlédne Katku, viděl však jen kozy a ovce, jak se trousí ze své ohrádky. Podle všeho jim ji nechávali otevřenou, aby se mohly vydat na pastvu. Renek se udiveně zarazil. Přísahal by, že poslední koza, která ohrádku opustila, se otočila, drcla do branky a zavřela ji.

Renek svažil čelo. Tahle svědomitá koza nebyla první neobvyklá věc, kterou to dopoledne spatřil. Rozpomněl se na něco jiného – něco kuriózního, nad čím se ve své natěšenosti dosud pořádně nezamyslel. Renek si zastínil oči a pátravě se rozhlédl po obloze. Poměrně nízko nad ním opět kroužil sokol, jehož si všiml dříve. Rozeznával už i barevné skvrny na jeho hlavě, které připomínaly černou čapku a dlouhé černé kotlety. Za velkého odbor-

níka na ptactvo se Renek nepovažoval (třebaže o něm věděl více než většina lidí), ale byl si poměrně jistý, že jde o sokola stěhovavého – a sokol stěhovavý se v této oblasti v tuto roční dobu vyskytoval vskutku vzácně.

Renek se uculil a chvátal z kopce ke statku. Dělo se něco zvláštního a nemohl se dočkat, až tomu přijde na kloub.

Blíž než dům stála stodola, a tak Renek strčil hlavu do otevřených vrat, kdyby náhodou Katka byla uvnitř. Chvilí trvalo, než se jeho oči, uvyklé na zářivé slunce, přizpůsobily relativnímu přítmí ve stodole, potom už se jim však nemohla naskytnout vítanější podívaná.

Uviděl ten známý blondatý culík, ta široká ramena, ten zářivě červený kbelík. Našel Katku, nebylo pochyb. Stála zády k němu s rukama v bok a zrak upírala k zadní stěně. Renek chvíli zvažoval, že by se k ní mohl nepozorovaně přikrást a překvapit ji, rychle si to ale rozmyslel. Pokoušet se nepozorovaně přikrást ke Katce byl nejspíš dost mizerný nápad. I tak ji nerad rušil. Dál se dívala před sebe, zjevně pohroužená v soustředění. Na stěně stodoly Renek nic neviděl, a usoudil proto, že se Katka koncentruje na něco v duchu. Možná dumala nad nějakým užitečným novým nástrojem, který by mohla nosit v kbelíku.

Náhle se zlomila v pase a rozkašlala se. Potom začala prskat. A potom vydávat opravdu příšerné dávivé zvuky. Dusila se snad? Renek jí už už chtěl vyrazit na pomoc, když vtom Katka nasupeně vykřikla a dupla si. „Už zase!“ zaskučela a narovнала se. Pak se otočila a spatřila, že ji od vchodu do stodoly pozoruje Renek.

„Netuším, co to celé mělo znamenat,“ poznamenal Renek, „ale mám takový dojem, že mi to bude připadat legrační.“

„Renku!“

Pomněnkové oči se Katce rozzářily radostí. Přidusala k němu, Renek rozpráhl ruce... a okamžitě toho zalitoval. Katčin pozdrav z plné rychlosti připomínal spíš ragbyový zákrok než objetí, a když oba tvrdě dopadli na zem, Renek ucítil, že má vyražený dech.

„Tys teď dorazil?“ ptala se nadšeně Katka a škrábala se na kolena. „A kde je slečna Perumalová a její matka? A co ti tak dlouho trvalo? Měls přijet už *včera*. Pro jistotu jsem se ještě jednou dívala do tvého dopisu.“

Renka sice jímala panika, jaká vždycky provází vyražený dech, přesto se pokoušel usmívat – nebo se alespoň tvářit jinak než ryba na suchu. Jenže nevydal ani hlásku, dokázal jen pohybovat rty.

„Renku, vždyť ty nejsi schopen slova!“ smála se Katka. Postavila ho na nohy a začala ho prudce, bolestivě poplácávat po těle, aby ho oprášila. „Já vím, já jsem taky radostí bez sebe. A nejen kvůli tomu velkému překvapení pana Benedikta. Jsem prostě nadšená, že vás kluky zase mám možnost vidět! Nedokážeš si představit, jak jsem byla zklamaná, když ses včera večer neukázal.“

Renek popadl dech, poodstoupil od Katčiných plácanců a prohlásil: „Nejsi sama. Rozbilo se nám auto a museli jsme ho nechat odtáhnout do města. Noc jsme strávili v motelu.“

„V motelu ve městě?“ zvolala Katka. „To kdybych věděla! Mohli jsme pro vás přijet nákladákem.“

„Promiň, zavola bych, jenže když nemáte telefon...“

Katka zaskučela. „Konrád a jeho pravidla. Víš, že ho mám ráda, ale vážně, některé věci, na kterých trvá...“

„Každopádně,“ dodal Renek se smíchem, „jsem nedokázal čekat, až nám auto opraví, a tak když mě amma“ – *amma*, tak Renek říkal slečně Perumalové, své někdejší učitelce, která ho nedávno adoptovala – „pustila, zeptal jsem se mechanika na cestu

a tady mě máš. Amma s patí se tu objeví, jakmile jim zpojízdní auto.“

Katka chytila Renka za paži, tvář svaštělou obavami (takto se Katka netvářila často, protože kvůli něčemu se znepokojovala, na to ji zrovna neužilo). „Vejdeme se tam všichni tři? Myslím ještě se slečnou Perumalovou, její matkou a všemi zavazadly? Jedou přece i Brčkovi rodiče a ti mají malé auto. Nedokážu si představit, že by jeden z nás strávil šest hodin odděleně od zbylých dvou, když jsme se teď půl roku neviděli!“

„Pronajali jsme si kombík. Místa je v něm spousta. Poslyš,“ pravil Renek a zvedl ruku, aby Katku zarazil, protože se chystala říct něco dalšího, „než to úplně zmluvíme, prozradila bys mi, o co ses tu pokoušela? Naposledy jsem takový zvuk slyšel v dětském domově, když tam kočka vykašlávala chuchvalec chlupů.“

„Myslíš tamto?“ pokrčila Katka rameny. „Cvičím se, jak ze sebe něco vydávat, ale je to mnohem těžší, než by si člověk myslel.“ Když viděla Renkův zděšený výraz, rychle objasnila: „Je to starý kouzelnický trik, který praktikují všichni ti mistři úniků, Houdini a podobně. Spolknou třeba šperhák nebo tak něco a později ho zase krčními svaly ze sebe dostanou. Má se to trénovat s něčím na šňůrce, abys to zároveň mohl povytahovat. Tak jsem to taky nejdřív dělala, potom jsem si ale říkala, že bych to mohla zvládnout i bez šňůrky. Zatím se mi to ale nepovedlo.“

„Takže jsem měl pravdu,“ konstatoval Renek. „Je to legrační. Ale není to nebezpečné?“

Katka zamyšleně sešpulila rty. Tohle ji evidentně vůbec nena-
padlo. Obávat se nebezpečí, na to zrovna Katka moc nedala. „Nej-
bezpečnější věc na světě to asi nebude,“ připustila. Vážně na Renka pohlédla a dodala: „Radši to nezkoušej.“

Renek se zasmál (něco takového zkoušet, k tomu by ho v žádném případě nic nepřinutilo), pak nasadil stejně vážnou masku a odvětil: „Dobře, Katko, slibuju, že nebudu polykat... Co žes to vlastně spolkla?“

Katka obrátila oči v sloup a mávla nad otázkou rukou. „Nechci o tom mluvit.“

„No a co se s tím teď stane?“ nevzdával se Renek; ve tváři se mu znovu zračilo zděšení. „Myslím když jsi to nedokázala...?“

„Nechci o tom mluvit,“ zopakovala důrazně Katka.

Stejně měli jiných témat hovoru až až. Katka nejenže chtěla Renka provést po statku, ale taky dychtila zjistit, co si Renek myslí o tom velkém překvapení, které jim chystá pan Benedikt. Od chvíle, kdy jejich čtveřici pan Benedikt povolal na bezodkladnou misi – misi, kterou mohly zvládnout jen naprosto mimořádné děti –, uplynul přesně rok a nyní, v den výročí jejich seznámení, uspořádal u sebe doma v Kamenici setkání. V jednom ze svých dopisů vysvětlil: „Čeká tu na vás překvapení, které vás doufám všechny potěší – překvapení, které sice nedokáže dostatečně vyjádřit můj vděk a už vůbec ne to, jak moc a jak neochvějně vás mám rád, přesto však dle mého názoru překvapení příhodné...“ Takhle ještě chvíli pokračoval – dál rozváděl, jak si cení jedinečných předností dětské čtyřky a jak se těší, až je zase uvidí. Katka dopis s potěšením přelétěla očima a odložila ho. Renek si ho přečetl několikrát a slovo od slova si ho vryl do paměti.

„Ty ses to celé naučil zpaměti?“ užasla Katka. Právě s Renkem lezli po žebříku do podkrovního seníku, který mu chtěla ukázat. „Začínáš připomínat Brčka.“

„Brčkovi by stačilo přečíst si to jednou,“ namítl Renek a měl naprostou pravdu. Brčka však zmínil především proto, aby odvedl pozornost od sebe. Pravda byla, že se z paměti naučil každý dopis, který za poslední půlrok obdržel – nejen od pana Benedikta, ale i těch pár žoviálních, bezstarostných řádek, které mu přicházely od Katky, poněkud nudné, ale svědomitě podrobné zprávy od Brčka, a dokonce i svérázné básničky, které mu zasílala Konstace, pokaždé s nějakým kuriózním knoflíkem, chuchvalcem prachu nebo útržkem papíru, na němž jí se zalíbením spočinul zrak, když šla najít známku. Za to, že tak úzkostlivě lpí na každém slovu od ostatních, kteří se nikdy nezmiňovali, že by se jim po něm nějak stýskalo, se Renek nemálo styděl.

„Když mluvíme o Brčkovi,“ navázala Katka a vytáhla Renka poklopem do seníku, „máš od něj poslední dobou zprávy? Vy dva si prý píšete mnohem víc než já s ním. Že *ty* se prý i obtěžuješ odpovídat mu na otázky, na rozdíl od některých *jiných* přátel. Podle mě úplně nechápe moji situaci. Mimochodem, tohle je ten seník.“

Renek se rozhlédl. Seník připomínal jakýkoliv jiný seník, který viděl – pravda, viděl je jen na fotografiích a ve filmech –, ale zdálo se, že Katka je na něj nesmírně pyšná, a tak uznale pokýval hlavou. „Co přesně Brčko nechápe? Myslím na tvé situaci.“

„No, předně mám příšerně napilno,“ odpověděla Katka a zatlačila do dveří vedoucích ven. Dveře se rozletěly a otevřel se výhled na zvířecí ohradu pod nimi. „Chodím do školy a snažím se statek zase uvést do provozu. To víš, Konrád často odjíždí na nějaké mise a já musím pomáhat.“

Tohle Renek opravdu věděl. Konrád byl Katčin otec – a krom toho i tajný agent. Nic z toho ovšem až donedávna netušili, dokonce ani Katka ne. Když byla ještě batole, na jedné z misí Konráda

zajali, ztratil paměť a už se nevrátil. Protože matka jí umřela a otec ji opustil (nebo si to alespoň všichni mysleli), poslali Katku do dětského domova, z nějž nakonec odešla k cirkusu. Co se týče Konráda, ten svým věznitelům upláchl a začal pracovat pro pana Benedikta. Pravdu Katka s Konrádem odhalili, teprve když je pan Benedikt svedl dohromady; tenhle měsíc od té chvíle uplynul přesně rok.

„Statek se za ty roky fakt rozpadl,“ líčila Katka. „Je tu tolik práce, že můžu dít od nevidím do nevidím. Ne že bych se práce štitila, to samozřejmě ne. Nejtěžší je pro mě posadit se a v klidu napsat pořádný dopis. To by přece Brčko měl vědět, ne?“

„To by nejspíš měl,“ připustil Renek. Přistoupil ke dveřím, kde Katka něco vytahovala z kbelíku (Renek si všiml, že už si na něj pořídila víko). Strčila si to mezi rty. Byla to jakási píšťalka. Potom znovu sáhla do kbelíku.

„Na psaní dopisů je ale nejhorší,“ vysvětlovala Katka přes píšťalku a na ruku si přitom natahovala tlustou koženou rukavici, „že veškerou poštu mi pročítá vláda. To víš, dcera špičkového agenta. Musejí mít jistotu, že nevyzrazuju žádné tajemství. Už to, že celou naši misi přísně utajili, je hrůza – za to, co jsme dokázali, bychom na slávu rozhodně měli nárok –, ale že ani nemůžu posílat soukromé dopisy nejlepším kamarádům? To je k vzteku!“

Jako by chtěla svůj vztek názorně předvést, nafoukla Katka tváře a mocně zadula do píšťalky, která vydala slaboučké zapištění jako konvička.

„Je to na to, na co si myslím?“ zeptal se Renek.

„Nejspíš jo,“ přisvědčila Katka, „protože ty míváš obvykle ve všem pravdu. Ale vážně, nepřijde ti, že není fér, aby mi Brčko vyčítal, že tak málo píšu?“

Renek se rozhodl, že půjde s pravdou ven. „Musím přiznat, že jsem míval tak trochu stejný pocit, a nejen pokud jde o dopisy od tebe, ale ode všech. Nikdo se nikdy pořádně nezmínil, že by... že by... Zkrátka mi začalo připadat, že jsem jediný, komu, rozumíš, komu...“

Katka se na něj podívala úkosem. „René! To by mě nikdy nenapadlo, že zrovna ty...“ Zavrtěla hlavou. „Ne všichni mají shůry dáno, aby všechno uměli tak pěkně vyjádřit, Renku. Nedokážeš si *představit*, jak moc se mi po vás všech stýská. Vždyt mně se, pro všechno na světě, stýská i po Konstanci!“

Renek se uculil. Přesně v to doufal. Stačilo tu pět minut a už se cítil stokrát líp.

„Á, tady ji máme!“ zahlaholila Katka a pozvedla paži do výšky. Za okamžik už se před nimi vzduch rozvířil změtí pařátů a křídél, až Renek odskočil. Na Katčinu tlustou koženou rukavici, která jí sahala daleko přes zápěstí, se snesl sokol, posadil se na ni a nyní těkal hlavou ze strany na stranu a prohlížel si je. „Renku, představuji ti Máju.“

„Máju?“

„Protože je to majestátní pták.“

„Aha,“ odušil Renek. „No jasně. Majestátní pták.“

„Nedívej se na mě tak! Ať se ti líbí nebo ne, jméno je to výborné. Že je to výborné jméno, Májo?“ Katka dala sokolovi nudličku masa ze zavázaného váčku ve svém kbelíku. Přiměla Renka, aby ptákovi pohladil peří (Renek nervózně poslechl), načež ho zase poslala pryč. „Konrád mi ji daroval k narozeninám – musela jsem mu to asi desetkrát naznačit a potom měsíc žadonit – a teď si ji cvičím. Je hrozně chytrá.“ Katka ztišila hlas, jako by ji Mája, která už odletěla sto metrů daleko, mohla zaslechnout. „Což je, mezi námi,

u dravých ptáků docela vzácnost. Jí bych to ale samozřejmě nikdy neřekla.“

Renek sledoval, jak sokol plachtí nad statkem. Celá Katka Nemráčková – nejdřív člověku předvede tak dramatickou podívanou a pak se chová, jako by vás to nemělo překvapovat. „Já myslel, že když chceš chovat sokola, musíš mít oprávnění,“ poznamenal, „a podstoupit několikaletý speciální výcvik.“

„No, to jo,“ přisvědčila Katka a zastrčila koženou rukavici zpět do kbelíku. „Tím vším jsem si prošla u cirkusu. Jeden z drezérů byl sokolník. Uvolil se, že mě vyučí. Pochytila jsem od něj všechno možné... Ale to můžeme probrat později,“ mávla nad tím netrpělivě rukou. „Chtěls mi vyprávět o Brčkovi. Máš o něm poslední dobou zprávy?“

Renek z kapsy vytáhl složený svazek papírů. „Zrovna před několika dny mi poslal tohle. Převyprávěl tady celou naši misi. Prý pro příští generace, pokud ji tedy kdy odtajní. Říkal, že ti to můžu ukázat. Chce znát tvůj názor.“

„To jako sepsal všechno, co se stalo? A udělal z toho příběh?“

„No..., něco takového.“ Renek papíry rozložil a předal je Katce, která se okamžitě posadila do sena a pustila se do čtení. Vyprávění mělo pět listů pokrytých z obou stran drobounkým, hustým písmem a samotný nadpis se délkou téměř vyrovnal jednomu z Katčiných dopisů. Zněl následovně:

Jak Tajemné bratrstvo porazilo příšerný stroj na vymetání mozků zvaný Našeptávač (a jeho vynálezce Tomáše Utruma, z něž se vyklubalo dávno ztracené jednovaječné dvojče pana Mikuláše Benedikta, po němž je Bratrstvo pojmenováno) – osobní svědectví

„Krindypindy!“ zanaříkala Katka.

„Ten název?“

Katka přikývla a pokračovala ve čtení.

Nejsi-li, čtenáři, zpraven o neúspěšném plánu pana Utruma stát se mocným vládcem nad světem pomocí psychoaktivních účinků Našeptávače, vše ti vyličí toto svědectví.

Na počátku příběhu se zrodilo Tajemné bratrstvo pana Benedíkta. Sled několika zkoušek určil, že Jiří Král alias Brčko (autor tohoto svědectví), René Maldun (celým jménem nyní René Maldun Perumal, neboť byl adoptován), Katka Nemráčková a Konstance Kontrová oplývají dostatečnými schopnostmi na to, aby nastoupili do Jednotné akademie talentovaných (zkráceně JEDNAT) pana Utruma a působili jako tajní agenti pana Benedíkta. Na uvedení akademii odhalily tyto děti řadu znepokojivých skutečností. Následně vyřadily z provozu Našeptávač, ačkoliv pan Utrum a jeho nejbližší pomocníci (předáci, jak se nazývají) bohužel dokázali uniknout. Teď ale vidím, že už jsem dospěl ke konci, a tak se s dovolením vrátím na začátek a průběh událostí patřičně uvedu. . .

A takhle líčení, jímž se Brčko snažil přesně shrnout jejich dobrodružství, pokračovalo: neustále se vracelo, odbočovalo a pohybovalo se v kruhu. Celý odstavec Brčko například věnoval původu slova „zhrožený“, jiný třeba zvláštnímu pocitu odloučení, který člověk někdy zakouší na ostrovech (na rozdíl od poloostrovů), a další zase úvahám nad krutými tresty ve školách. První list už Katka dočítala povadle, s rameny svěšenými. S povzdechem přelistovala na poslední stránku a přečetla poslední větu: „*A to je konec*